

Eucharistia

Dnes by som sa s vami rád podelil o poznanie, ktoré aj mne pomohlo lepšie pochopiť význam svätej omše a význam a veľkosť toho najväčšieho daru, ktorý sme dostali – a ním je EUCHARISTIA.

Keď po Piesni vďaky (Prefácii) spievame: Svätý, svätý, svätý..., spievame to nielen my, čo sme prítomní na svätej omši, ale aj – ako to znie v závere každej Prefácie – spolu s anjelmi, archanjelmi a všetkými svätými.

Skúsme si predstaviť, že v tej chvíli mizne oltár a objaví sa Golgota s krížom, na ktorom je Pán Ježiš. Svätá omša je totiž sprítomnenie tejto Jeho obety! Okolo neho sa zlietajú miliardy anjelov a svätých. A sme tam aj my. Najbližšie pri kríži je ten zomrelý, ktorý je v očistci, za ktorého sa slávi svätá omša. On už naplno a priamo vidí, že to práve zaňho Pán Ježiš trpí a zomiera na kríži. Steká naňho Kristova krv, ktorá ho obmýva a očisťuje v láske. My, živí, ktorí sme na svätej omši, sme ku krížu tak blízko, nakoľko sa dokážeme disponovať a prežívať túto chvíľu.

Vtedy kňaz vystiera nad obetné dary – chlieb (hostiu) a víno – ruky a vzýva Ducha Svätého, aby ich posvätil a premenil na Telo a Krv Krista. Potom postupne berie do rúk chlieb a kalich s vínom a vyslovuje slová samotného Pána Ježiša. V tej chvíli, keď hovorí: TOTO JE MOJE TELO... TOTO JE KALICH MOJEJ KRVI... dochádza k prepodstatneniu chleba a vína na Telo a Krv Pána Ježiša.

Čo sa to vlastne udeje?

To nám môžu pomôcť pochopiť eucharistické zázraky. Bolo ich veľa. Potvrdených Cirkvou je viac ako 300, väčšina z nich sa udiala v Európe, z toho najviac v Taliansku. Najznámejšie sú v talianskom Lanciane (8. stor.), v argentínskom Buenos Aires (1996) a mexickej Tixtle (2006). Posledné dva sa udiali v poľskej Sokółke (2008) a Legnici (2013). Medicínsky a vedecký výskum robilo viacero nezávislých kardiológov a patológov a všetci sa zhodli na tom istom výsledku. Skúmali vzorky z hostií, v ktorých sa objavili krvavé škvrny. Podľa ich vyjadrení skúmajú *čiasťku srdcového svalu, ktorý sa nachádza v stene ľavej srdcovej komory v blízkosti priehradiek. Tento sval zodpovedá za srdcové sťahy. Ľavá srdcová komora vháňa krv do všetkých častí tela. Srdcový sval je v stave zápalu, nakoľko sa v ňom nachádza veľa bielych krviniek. Znamená to, že vo chvíli odoberania vzorky toto srdce žilo. Biele krvinky totiž mimo živého organizmu odumierajú – potrebujú ho, aby ich oživoval. Ich prítomnosť preto naznačuje, že*

vo chvíli odoberania vzorky srdca žilo. Ba čo viac, tieto biele krvinky prenikli do tkaniva, čo poukazuje na skutočnosť, že toto srdce trpelo – napríklad ako niekto, koho veľmi bili po hrudníku.

Všetci sa zhodli aj vo vyjadrení, že to nedokážu vedecky vysvetliť, pretože ten kúsok srdca aj pod mikroskopom ŽIJE! Žije a zároveň umiera zničené utrpením. Chápeme aspoň trochu, čo sa to deje počas svätej omše? Ježiš reálne umiera za mňa na kríži!

Takisto bolo zistené, že všetky skúmané vzorky majú rovnakú krvnú skupinu AB, ktorú mali aj stopy krvi na Turínskom plátne a na iných plátnach Umučenia.

Čo sa to teda deje?

Pri slovách, ktoré vyslovuje kňaz, sa chlieb prepodstatní na Telo Pána Ježiša a víno na Jeho Krv. Kňaz teda drží v rukách živého Boha, ktorý za nás, za naše hriechy zomiera na kríži.

Mnohí sa pýtajú: Čo vtedy robiť? Modliť sa? Klaňať? Byť len ticho?

Vtedy môžeme napríklad do Ježišovho srdca vložiť svoje srdce, svoje bolesti a trápenia. Alebo sa len s úctou dívať na zdvihnuté Telo a Krv a v duchu ho oslavovať a ďakovať mu za Jeho obetu. Hlavne prežiť tento moment s vierou v Jeho živú prítomnosť.

Myslím, že ani my, kňazi, si dosť dobre neuvedomujeme význam a veľkosť Eucharistie. Sv. Ján Pavol II. v encyklike o Eucharistii hovorí, že Cirkev žije z Eucharistie. Ňou sa živí a udržiava. Cirkev, ktorá prestane prijímať Eucharistiu, zomiera. A to si veľmi dobre uvedomuje aj Boží a náš nepriateľ – Diabol. Snaží sa nás odtrhnúť od Prameňa života – od Eucharistie. A neraz sa mu darí veľmi výdatne. Potvrďuje nám to aj Sväté písmo. V Jánovom Evanjeliu, v 6. kapitole totiž čítame, že keď Pán Ježiš hovoril o tom, že spasený bude len ten, kto bude jesť Jeho Telo a piť Jeho Krv, mnohí to nechápali. A ako vyslovene Ján píše: *„Vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili.“* A Diablovej toto stačí – aby sme odišli od Pána Ježiša a viac s ním nechodili. Myslím, že nie je náhoda, že práve tento verš je označený ako 66. Možno že práve to je to číslo, o ktorom hovorí sv. Ján v knihe Zjavenia, ako o čísle satana. Kapitola 6 a 66. verš. Diablov plán je teda odtrhnúť nás od Eucharistie. Nechodiť viac s Ježišom. Neveriť v Jeho eucharistickú prítomnosť. Ale aj, ako hovorí sv. Pavol v Prvom liste Korinťanom, nehodne, teda v ťažkom hriechu prijímať Eucharistiu: *„A tak vždy,*

keď budete jesť tento chlieb a piť tento kalich, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde. Kto by teda jedol chlieb alebo pil Pánov kalich nehodne, previní sa proti Pánovmu telu a krvi. Nech teda človek skúma sám seba, a tak je z toho chleba a pije z kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie. Preto je medzi vami veľa slabých a chorých a mnohí umierajú“ (1 Kor 26-29).

Inými slovami by sme mohli povedať, že pri svätom prijímaní prijímame žijúce a bijúce srdce Boha, ktorý za mňa zomiera na kríži. A ja ho prijímam do svojho srdca. Jeho Telo sa stáva mojim telom a Jeho Krv prúdi v mojej krvi. Eucharistia nie je obmedzená časom a priestorom. Počas svätej omše sa Kristova obeta deje TU a TERAZ.

Kiež by nám týchto pár myšlienok pomohlo nanovo a plnšie pochopiť veľkosť daru Eucharistie.

Kiež by sme prežívali svätú omšu hlbšie ako doteraz.

Kiež by sme eucharistického Pána Ježiša prijímali už s novým srdcom a vierou.

O to sa modlím za seba, i za vás. A prosím aj vás o takúto modlitbu.